

Det er nu engang sådan, at når et autoritært styre, når et forbryderisk diktatorstyre har magten i et land – og det har vi jo megen erfaring med også i dette århundrede også i vor egen geografiske nærhed – så kan det styre jo kun fjernes på én af to måder: enten derved, at kræfter udefra griber ind, og så har det meget hurtigt noget med krig at gøre, eller også at det folk, som er undertrykt, rejser sig med de store ofre, som det kan koste, imod det forbryderiske styre.

Vi udefra må så gøre, hvad vi formår for at opmuntre folket, støtte dem i deres kamp på enhver tænkelig ikkekrigerisk måde, således som det f.eks. skete understreges i tilfældet Sydafrika. Men det må understreges, at folket selv, som er presset på den måde, som det f.eks. og næsten allerværst sker i Iran, har egne pligter til at befri sig.

Men det er altså ikke islam, ikke islambeholdere, ikke det iranske folk, der er under anklage. Hvem er det så? Det er et fundamentalistisk styre, og jeg kan sige, det er fundamentalisterne som sådan. I gamle dage kaldte vi dem såmænd fanatikere, nu er det blevet mere moderne og in at sige fundamentalister, men vi ved godt, hvad der menes.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at fundamentalister er lige farlige, uanset i hvilken nation eller i hvilken religion de opererer eller hører til. Det er dem, vi må bekæmpe, og jeg hilser med stor tilfredshed det dagsordensforslag, som Socialdemokratiets ordfører på vegne af regeringspartierne her i dag har kunnet fremsætte.

Iran er ubestrideligt center for international terrorisme. Både hvad angår indstilling, hvad angår træning, hvad angår økonomiske midler, hvad angår dirigering af dem, er Iran hjemstedet. Og der findes massevis af materialer om det, ikke mindst fra det britiske parlament. Jeg står her i øjeblikket kun med én af de rapporter, udgivet af The British Committee for Iran Freedom, men der findes andre, og især i England har man været meget opmærksom på dette. Det er ikke kun USA, der er opmærksom på det. Og måske har vi en hel del at lære af England netop med hensyn til, hvordan Iran skal behandles.

Jeg skal gøre opmærksom på, at da et flertal af kreditorlande over for Iran for nogle år siden gav Iran en art kreditudstrækning – på forretningsmæssige vilkår, javel, men dog gav det – og vi også, så var England og USA ikke blandt disse nationer. De nægtede det, og jeg går ud fra som et af resultaterne af dagens debat, at vi også fremover vil nægte det.

I den forbindelse vil jeg godt spørge regeringen, om vi i EU fortsat eller begyndende eller på ny, hvad ved jeg, vil arbejde ivrigt for, at også EU skal standse den såkaldt kritiske dialog med Iran. Det må jo være en logisk konsekvens af, at vi selv har standset det på det bilaterale plan.

Fru Annette Just nævnte, at der findes en eksilregering uden for Iran. Ja, det gør der sandelig. Der findes faktisk et helt parlament, i hvert fald et råd, og dette råd har udpeget en eksilregering, og som påtænkt præsident, såkaldt president elect, er det en kvinde ved navn Mariam Rajavi, her på forsiden af bevægelsens meget lærerige journal fra september måned. Det er denne kvinde, som er udpeget som incoming president, når det lykkes oppositionen at feje præstestyret af banen. Og det kan vi kun ønske dem al held og lykke til.

Ligesom statsministeren vil jeg gerne på CD's vegne erklære min glæde ved, at vi har denne debat i dag. Ikke at den kommende senere på dagen ikke også skulle være betydningsfuld, men den peger dog mest bagud. Debatten, vi fører her, peger fremad og er konstruktiv, og derfor hilser CD med meget stor tilfredshed, at det, som jeg forstår, vil lykkes at få den foreslåede dagsorden vedtaget enstemmigt.

Det vil være et signal at sende ud over verden, det vil være et signal til Irans regering, til Irans herværende ambassadør, som skulle tage at trække sig. Det er altså min private mening. Og så kan han ganske givet få asyl i Danmark, hvis han var mandfolk nok til at gøre det. Og det er også et signal til modstandsbevægelsen, til den tiltrædende kvindelige præsident for et nyt, frit iransk folk.

Jeg synes, det er en meget vigtig dag, en meget spændende dag og en meget glædelig dag, hvor Folketinget i enstemmighed kan gøre op med det forfærdelige præstestyre, fundamentalisterne i Teheran.

Pia Kjærsgaard (DF):

Kritisk dialog har indtil for ganske nylig været politikken over for præstestyret i Iran. Regeringens Iranpolitik har med rette været udsat for utrolig megen kritik. Vi skal ikke blande os, synes at være holdningen, men hvorfor i alverden skulle ikke netop Danmark, som har tradition for frihedsrettigheder og demokrati, sige, at nu kan det være nok, over for det iranske for dømmende og menneskefjendske system, hvor en gal fundamentalist, Khomeini, og efter ham andre kan få en menneskemængde til at gå